N°. 19.

A°. 1837.

MAANDAG DEN 6den MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 2 *Maart* 1837.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, van den 27sten Februarij ll., N°. 239/210, is tot *Onderbrandmeester* benoemd en aangesteld de Heer CORNELIS CORNELISZ GRAANSMA.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 2 *Maart* 1837.

Namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, wordt bij deze bekend gemaakt, dat de ZETTING VAN HET BROOD, voor de maand Maart, bepaald is, als volgt:

Een BROOD van 8 Centen, moet wegen 6 Oncen.

En dat van 4 Centen, 3 Oncen.

Wordende alzoo alle Broodbakkers gelast, zich daarna te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 2 *Maart* 1837.

Alzoo de navolgende personen, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal hebben geadresseerd, met verzoek om *Brieven van Manumissie*, voor de na te melden Slaven, te weten:

PIETER FAERBER, als Straatvoogd over- en voor de Slavin *Totootje*, weleer toebehoord hebbende aan den Boedel M. C. PREEGER. — En

JOAN ADOLPH WILHELM RIVOIRE, voor de Slavin *Vinkel* en hare kinderen *Adolph*, *Louisa* en *Albertus*; hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte Brieven van Manumissie verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den* 2 *Maart* 1837.

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: EDUARD JOSEPH SACOTO STUGER, *jongman*, van de Luthersche Gemeente en ELISABETH AGNES DESMONSTIERS, *jonge dochter*, van de Gereformeerde Gemeente.

En

JOHN CHARLES BENNETT, *jongman*, van de Luthersche Gemeente en ELISABETH FREDERIKA PIETERSE, *jonge dochter*, van de Gereformeerde Gemeente, allen alhier geboren en woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

Advertissementen.

BURGERLIJKE STAND.

Van den 18den tot en met den 28sten Februarij 1837, zijn ingeschreven, als:

BEVALLEN: Margaretha Kramer, zoon. — De vrije Eva van de wed. Kaps geb. Klopman, dochter. — Maria Jetta Burman, Echtgenoot van Johan August Voigt, dochter. — Leijsa Henriette Hunten, zoon. — Johanna Wilhelmina Maria van Fuchs, zoon. — J. C. Schotborgh, Echtgenoot van George Severijn de Veer, dochter. — Johanna Andrietta Kramer, dochter. — Louisa van Volmer, zoon. — Anna Bueno de Mesquita. Echtgenoot van Salomon Abraham Alberga, zoon. — Semica Barend de Vries, dochter.

OVERLEDEN: Jan Cordova, oud 20 jaren. — Adolf Abraham, zoontje van Elisabeth Sophia Dietzel, oud 53 dagen. — Marie Josephine Mourot, Echtgenoot van John Samo, eerder wed. Mr. C. P. Vlier, oud 37 jaren. — Kea van Bedloo, oud naar gissing 80 jaren. — Henry John Rijhiner, oud 21 jaren. — Bernhardina Elisabeth van Eijck, oud 39 jaren. — Hermina Tiberina Maria Dirks, dochter van Juna van den Boedel Harm Joorens, oud 4 jaren. — Jan Frederik, zoon van Johanna Maria Christina Hencke, oud 19 maanden.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 1sten dezer, de Engelsche Sloep *Mary*, Kapt. WILLIAM PAYNE, van Demerary, hebbende 6 dagen reis; Passagiers: de Heeren HUGH MACLEOD en CAREL REGELITZKIJ.

Den 2den, de Engelsche Sloep *Fan Fan*, Kapt. L. C. DE WIT, van Demerary, hebbende 4 dagen reis; Passagier: J. F. DE MEZA.

Idem, de Engelsche Sloep *Sylph*, Kapt. T. CAPLE, van Demerary, hebbende 4 dagen reis; Passagier: MARIUS GIAIMO.

UITGEKLAARD.

Den 2den dezer, de Noord-Amerik. Brik *Ganges*, Kapt. L. CANTER, visa Nickerie, naar Boston.

Mengelingen.

DE OUDE VRIJSTER VAN BOSTON.

Twee smalle vensters, met zware kozijnen, gaven toegang aan de stralen der maan, en verlichten een even onderwetsch als kostbaar gemeubeleerd vertrek. Door eene dezer openingen viel het licht op een Venetiaansch tapijt, waarop het de tinten der gekleurde vensterglazen afmaalde. Het andere venster, met een geel gordijn van zware zijde behangen, verspreidde eene bleeke schemering over eene alkove, waarin een jongman op een bed rustte. Het tooneel was zonderling en schilderachtig; zoo zonderling, dat men moeite had, het voor iets anders dan een spel der verbeelding te houden.

De jongman lag in eenen zeer diepen slaap. Welke slaap? De laatste van allen; de eenige, die niet door het gedruisch der hartstogten gestoord wordt. Hij was in een wit laken gewikkeld, en bewoog zich niet. Maar plotseling schenen de verstijfde trekken van zijn bleek gelaat eene uitdrukking van leven aan te nemen. De begoocheling was volkomen. Een toeval was er de oorzaak van; de gordijn tusschen het venster en het doodbed was, bij het openen der deur van het vertrek, in beweging geraakt. Een schoon, rijzig meisje, met een hoog en trotsch voorhoofd en Spaansche gelaatstrekken, was binnengetreden. Haar sprekend gelaat gaf niets slechts droefheid te kennen, maar scheen tevens door geheime vreugde en inwendige smart te worden aangedaan. Zij naderde het bed, en sloot het lijk hartstogtelijk in hare armen. Eene tweede maal scheen de doode zich te bewegen, als wilde hij deze vurige omhelzing beantwoorden. Het was dezelfde begoocheling, door dezelfde oorzaak te weeg gebragt. De deur werd nogmaals geopend door eene tweede vrouw, die, met de oogen vol tranen, het stoffelijk overschot des jongmans naderde. De twee vrouwen zagen elkander eenen tijd lang aan, zonder te spreken, en bleven tegenover elkander staan, gelijk twee standbeelden bij eene grafgesteente. Zij geleken elkander in geen enkel opzigt. De eene scheen het zinnebeeld van hartstogt; de andere dat van lijdzaamheid en stille smart.

„Gij hebt hem mij betwist, toen hij leefde!" riep de hartstogtelijke uit: „laat hem mij, nu hij dood is: hij behoort mij." — „Ja," antwoordde de andere: „het lijk, dat gij gemaakt hebt, behoort u toe." Zij smolt weg in tranen.

Eene uitdrukking van woede ontstelde de trekken der eerste spreekster; hare lippen waren dreigend digtgeknepen. Zij deed een paar schreden achteruit, en zag met over elkander geslagene armen hare gewezene mededingster aan. Maar deze knielde, zonder een woord verder te spreken, bij het bed neder, en leide haar hoofd digt bij het hoofd des lijks, zoodat hare blonde lokken zich met de zwarte van den jongman vermengden. Zij bleef zuchten en snikken.

„Wel nu, ja!" riep het trotsche meisje uit „hij is gestorven, omdat ik hem beminde. Dat is waar, MARIA! dat is waar." Maar de stilte van het sterfvertrek werd slechts door het snikken van het knielende meisje gestoord. „MARIA!" riep de andere voor de derde maal. MARIA slaakte eenen zwaren zucht, hief haar hoofd van het kussen op, en vestigde hare betraande oogen op haar, die haar aldus riep. „Zult gij mij verraden, MARIA? Gij weet alles, en kunt mij verderven." — „Neen, ik zal u niet verraden. Vervul uwe bestemming; ik zal de mijne vervullen. Wanneer de dooden tegen u spreken, zal ik ook spreken. Gij bemindet hem, zegt gij, — en gij hebt hem omgebragt!" — „Ik was trotsch en eergierig."

MARIA gaf eerst geen antwoord; maar na eenige oogenblikken van stilzwijgen zeide zij: „Ga, zoek

dien rang, rijkdom en luister, die gij zoo vurig verlangt. Ik zal niets zeggen. Gij weet, dat ik met één woord alles zou kunnen verijdelen. Laat mij bij hem, dien gij tot uw slagtoffer gemaakt hebt. Laat de jaren verloopen, en dan zult gij mij zeggen, of uw leven gelukkig is geweest. Zweer mij, dat gij over dertig jaren, wanneer gij dan nog leeft, op dezen dag en dit uur hier zult komen! Zweer!" — „Ik stem er in toe; maar welk onderpand geeft gij mij van uw stilzwijgen?" — „Deze haarlok," antwoordde MARIA, een der zwarte lokken van den jongman aanrakende. — „Het zij zoo! Maar wat zal er van u worden?" „Dat is van geen belang; gij zult het vernemen; ik zal u later wederzien."

De handen der jonge vrouwen werden over de borst van het lijk ineengeslagen. Daarop keerde de grootste zich om, en wierp eenen laatsten blik op de alkove en het bed; toen naderde zij de deur, en hare hand beefde. Na nog eens te hebben stilgestaan, alsof zij zich over hare eigene zwakheid verwonderde, snelde zij den gang in, waar een zwarte slaaf, de oude huisknecht van het gezin, eene flambouw hield, om haar uit te lichten. Het zwart gelaat, met schitterend witte tanden, scheen haar in den glans van het heldere licht spottend aan te grijnzen. De bediende opende de huisdeur, en hield de flambouw omhoog, opdat de wind haar niet zou uitblazen. Op het oogenblik, dat zij de treden der hooge stoep afging, welke men voor de meeste huizen van Boston vindt, werden deze juist door een jong Presbyteriaansch Predikant, een vriend harer ouders, beklommen. Hij groette het meisje, en ging haar, zonder een woord te spreken voorbij.

Dagen volgden op dagen, maanden op maanden, en jaren op jaren. Zich verjongende, was de wereld ouder geworden. Dertig malen had de lente de bladeren doen uitspruiten, en de herfst die toen verwelken, sedert de handen der twee mededingsters haar zonderling en droevig verdrag bezegeld hadden. Toen leefde er te Boston eene oude vrouw, welker verstand door den ouderdom gekrenkt scheen, maar die zich zoo zachtmoedig in hare ijlhoofdigheid en zoo mild in hare armoede toonde, dat men hare grillen voorbijzag, en het volk, meestal zoo hard en onregtvaardig jegens alles, wat buiten den gewonen regel gaat, met eerbied van haar sprak. Niemand wist hoe zij heette, of waar zij haar nachtverblijf hield. Het was hare zonderlinge gewoonte, alle lijkstaatsiën te volgen; en zoo vast was zij daaraan gehecht, dat men eene begrafenisplegtigheid, waarbij zij zich niet bevond, voor onvolkomen zou gehouden hebben. Telkens, wanneer het lijk van eene rijke of arme naar het kerkhof gedragen werd, zag men achter het gevolg onze oude vrouw, die zwijgend en plegtig voortstapte, in haar loshangend wit gewaad, dat naar een doodkleed geleek. Het volk noemde haar gewoonlijk *de oude vrijster met het witte doodkleed.* In plaats van zich onder de volgers te mengen, hield zij zich zorgvuldig op eenen afstand, zweefde gelijk eene schim tien of twaalf schreden achter den stoet, luisterde in het voorportaal der kerk naar de gebeden, en verliet het stoffelijk overschot niet voordat zij het in deszelfs donkere woning had zien afdalen. Eene naargeestige gril, maar voor welke men eerbied koesterde; begrafenisdagen waren hare feestdagen. Behalve op deze dagen, ging zij slechts des nachts uit, en dan schepte zij er behagen in, naar het kerkhof te gaan, en zich op de graven neder te zetten; dit scheen eene soort van eer te zijn, die zij slechts aan deugdzame afgestorvenen bewees. Men had op al de gewoonten der oude vrouw gelet, — op den ijver, waarmede zij hare bevoorregte graven bezocht en versierde—, op de aalmoezen, die zij aan weezen schonk; en hare algemeene liefdadigheid had onder het gemeen een duister vermoeden doen ontstaan, dat de oude vrijster met het witte doodkleed een bovennatuurlijk wezen was. Haar bij dag te ontmoeten, werd als een kwaad voorteeken beschouwd. Op zekeren dag, toen een rijk jongman door het huwelijk verbonden werd met een meisje, dat aan hare eerste liefde ongetrouw geworden was, zag men haar in de kerk verschijnen, en hare tegenwoordigheid scheen eene bedreiging te zijn, die alle aanwezigen deed ontstellen.

Zoodanig was de zonderlinge en vreedzame levenswijze, welke zij sedert dertig jaren leidde; en de geslachten, die in Boston geboren werden en stierven, hadden zich zoodanig aan haar gewend, dat zij even noodwendig voor de stad scheen te zijn, als de doodklok der hoofdkerk. Niemand verbeeldde zich, dat hij behoorlijk zou kunnen sterven en begraven worden, zonder dat de oude vrijster de doodkist volgde.

Den 30sten Junij 1780 bood de groote straat van Boston, toen rijk en levendig door den uitgebreiden handel, die den grond legde tot de latere pracht en onafhankelijkheid dezer stad, een zonderling tooneel aan, hetwelk de duisternis van den schemeravond nog treffender maakte. Ziedaar de deftige kooplieden der achttiende eeuw, met witte pruiken en geborduurde fluweelen vesten, die hen tot op de knieën reiken; de donkerkleurige gezigten van scheepskapiteins; de lange witte broeken en bruine gelaatstrekken der Spaansche Kreolen; de trotsche gestalten der zonen van Groot-Brittanje, afstekende tegen het woeste voorkomen van een paar volkplanters uit de afgelegene bosschen, die voor eenige dollars eene uitgestrektheid des lands komen koopen, zoo groot als een half koningrijk! Eenige schoone, naar den Franschen smaak gekleede dames trippelen voorbij, met eene aan het Hof van Versailles ontleende bevalligheid, die, bij het oversteken van den oceaan, bijna al hare coquetterie heeft behouden. Haar kunstmatige gang, hare hooggehielde schoenen, het borduursel, dat haar tot last is, al deze weêrschijn van het oude Europa, heeft iets vreemds, dat men in de nabijheid der bergen van Alleghany niet zonder te glimlagchen kan aanschouwen. Het laatste uur van den arbeid en het eerste van rust heeft zoo even geslagen. Reeds worden de straten verduisterd door de schaduw der gevels, en slechts eene strook van licht is langs de daken en goten zigtbaar, die weldra zal verdwijnen, om de spits van den kerktoren met de laatste stralen der avondzon te vergulden.

De plaatshebbende beweging rigtte zich naar een huis in het midden der stad, dat zoowel door deszelfs grootte als afgezonderden stand in het oog viel. De straat rondom dit huis was met gras begroeid. Het was een dier hooge gebouwen, welke door de eerste kooplieden, die te Boston rijk werden, in den Europeschen trant zijn opgetrokken; deze smalle vensters, zware balustraden en lompe sieraden kenmerken den bouwstijl uit den tijd van KAREL I. Men vroeg wel eens, waarom dit gebouw niet tot eene hal, beurs of stadhuis gebruikt werd; waarom dat fraaije uithangbord, hetwelk door den wind geslingerd werd, de voorbijgangers niet de dure gastvrijheid eener herberg aanbood. De erfgenamen hadden nog niet tot eene schikking kunnen komen, en terwijl hunne twisten voortduurden, geraakte het onbewoonde huis in verval, en stond eenzaam en verlaten in het bloeijendste gedeelte der stad.

De nacht begon te vallen, toen eene zonderling gekleede vrouw zich in de straat der Puriteinen vertoonde. Eenige matrozen stonden niet ver van het huis te praten. „Daar hebben wij een zeil boven den wind!" riep een hunner uit. „Wat meent gij?" vroeg een ander. „Die vrouw daarginds, met haar lang wit kleed?" — „Ja zeker! Nooit zag ik iets, dat meer naar een spook geleek."

Men had de oude vrijster met het doodkleed herkend. Aller oogen wendden zich naar dien kant; men verdrong elkander, om eene slip van haar wit gewaad te zien. Het verschijnen dezer vrouw op eenen dag, dat er geene begrafenis plaats had, was iets zonderlings; alle gewone onderwerpen van gesprek werden vergeten, terwijl men naar de verklaring dezer gebeurtenis zocht. Men zag nergens eene lijkstaatsie of met zwart behangene deur. Van den toren, die de laatste stralen der zon opvangt, hoorde men dien klokkentoon niet dreunen, welke altijd de schreden der oude vrijster vergezelde. Men durfde elkander niet te veel vragen doen, uit vrees van bijgeloovig te schijnen; maar de gedwongen glimlach gaf den geheimen angst te kennen van hen, die zooveel moed en gerustheid veinsden. Waarom kwam dit wezen, dat bij de dooden behoorde, zich onder de levenden mengen? Voor welk noodlottig voorteeken moest men deze onverwachte verschijning houden? Welk onheil dreigde de stad en hare vreedzame inwoners? Eene vrees, welke men niet durft bekennen, is sterker dan eenige andere: men rangschikte zich derhalve met eerbied, toen de witte gedaante met eenen deftigen stap naderde; men maakte plaats voor haar, als voor eene koningin; iedereen was beducht, dat het kleed van het spook hem in het voorbijgaan zou aanroeren, en op het door verwondering veroorzaakte gemompel volgde eene diepe stilte. Zij was bleek, mager en zwak; maar zij ging niet gebukt als eene oude vrouw. Zij scheen eerder te zweven dan te gaan. Een klein kind kwam uit eene openstaande deur, en, zonder twijfel gewoon door allen, die het ontmoette, geliefkoosd te worden, sprong het vrolijk naar de oude vrouw, alsof het hare dorre lippen om eenen kus wilde vragen. Zij boog haar hoofd naar het knaapje, en ging voorbij; misschien vreesde zij deze onschuldige, jeugdige bloem met den adem des doods te doen verwelken; misschien was haar kus doodelijk. Zij, die dit tooneel aanschouwden, dachten zulks ten minste. „Ziet!" zeide eene vrouw: „zij heeft medelijden met het kind. Indien zij het gekust had, zou het binnen een jaar gestorven zijn."

De verwondering steeg echter nog hooger, toen de oude vrouw zich naar het afgezonderde huis begaf, met eenen vasten tred de stoep beklom, en met den verroesten ijzeren klopper driemaal aanklopte. „Zij moet krankzinnig zijn," dachten de aanschouwers. „Welke verwarde herinnering moet in die arme, oude hersenen zijn opgerezen! Zij meent misschien de vrienden harer jeugd nog te zullen vinden, die reeds lang verdwenen zijn." Een oud man naderde zachtjes den voet van den trap, en eerbiedig zijne grijze haren ontblootende, zeide hij: „Mejufvrouw!" — Het spook keerde zich om, en zag hem ernstig aan. — „Mejufvrouw!" hernam hij, zijnen moed bijeenzamelende, „dit huis is sedert lang onbewoond. Niemand heeft er een voet ingezet, sedert den dood van den jongen Kolonel FENWICKE: de erfgenamen kunnen het niet eens worden, en het huis blijft, gelijk gij ziet, ledig staan."

(Het vervolg en slot hierna.)

SCHEPEN IN LADING.

NAAR AMSTERDAM:

Het nieuw gekoperd Tweedeks Barkschip Phoenix, Kapt. Jan Christoffel Töpper. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit den 9 Maart.

Het gekoperd Tweedeks Barkschip Susanna Maria, Kapt. C. Spiegelberg. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gekoperd Galjootschip de Jonge Jan, Kapt. T. B. Teunissen. — Adres bij Gebroeders Reijns.

Het nieuw gezinkt Kofschip Hillegonda Ida, Kapt. H. A. Hendriks. — Adres bij J. L. Gellée.

Het gekoperd Barkschip Sophia Cicilia, Kapt. B. F. Ipsen. — Adres bij Degenhard en Kramer.

Het nieuw gekoperd Tweedeks Fregatschip Sophia Maria, Kapt. Jens Andresen. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip Noord-Holland, Kapt. K. H. Ruijl. Adres bij Gebroeders Reijns.

Het gezinkt Kofschip Jeannette, Kapt. T. Bodeman. — Adres bij Degenhard en Kramer.

Het gekoperd Driemast Galjootschip West-Indie, Kapt. J. J. Boon. — Adres bij Gebroeders Reijns.

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip de Jonge Willem, Kapt. W. Hasselaar. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gekoperd Tweedeks Brikschip Astrea, Kapt. J. A. de Lang. — Adres bij J. L. Gellée. — Sluit medio Maart.

Het gekoperd Tweedeks Barkschip 't Vertrouwen, Kapt. C. Zaal. — Adres bij Leijsner en Scheffer. — Sluit 15 Maart.

Het gekoperd Driemast Galjootschip Anna Maria, Kapt. D. Steenveld. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

NAAR ROTTERDAM:

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip Piet Hein, Kapt. E. Wijtje. — Adres bij J. Lyon.

Het Nederlandsch gezinkt Bregantijnschip Koophandel, Kapt. F. Popken. — Adres bij Lijsner en Scheffer. — Sluit ultimo Maart.

Het Nederlandsch Schooner Brikschip Amphitrite, Kapt. A. C. Kruil, — Adres bij Leijsner en Scheffer. Recommandeert deszelfs Bodem tot lading van KOFFIJ en KATOEN. — Sluit 15 Maart.

NAAR NICKERIE:

Het Nederlandsch Schooner Kofschip Wilhelmina Frederica, Kapt. J. H. Bodeman. — Adres bij Degenhard en Kramer.

NAAR BOSTON:

De Noord-Amerikaansche Brik Cadet, Kapt. E. Babson. — Adres bij J. M. Samson

De Noord-Amerikaansche Brik Sygnet, Kapt. S. Sayward. — Adres bij J. M. Samson.

NAAR GLOUCESTER:

De Noord-Amerikaansche Brik Ventrosa, Kapt. J. Foster. — Adres bij S. van Praag.

De Noord-Amerikaansche Brik Creole, Kapt. H. Hodge. — Adres bij S. van Praag.

De Noord-Amerikaansche Brik Amazon, Kapt. W. Grover. — Adres bij S. van Praag.

NAAR SALEM:

De Noord-Amerikaansche Brik William and Henrij, Kapt. H. Fabens. — Adres bij S. van Praag

Ter Drukkerij van de Erven J. BRINK.